

Ηλίας - Αριθμός Έξι

Δέκα Δοκιμασίες

Jeff Pippenger

2023-10-05

Έχουμε εξετάσει τον συμβολισμό του Ηλία και τώρα χρησιμοποιούμε τις αφηγήσεις του Όρους Καρμήλου και του Όρους Σινά για να καταδείξουμε μια προοδευτική διαδικασία δοκιμασίας για το κέρασ του Προτεσταντισμού και μια προοδευτική πολιτική εξέλιξη για το κέρασ του Ρεπουμπλικανισμού, η οποία παραλληλίζεται με το κέρασ του Προτεσταντισμού.

Το τελευταίο άρθρο πραγματευόταν την ανταρσία των κεφαλαίων δεκατρία και δεκατέσσερα του βιβλίου των Αριθμών, η οποία προσδιορίζει τη δέκατη και τελική δοκιμασία για τον αρχαίο Ισραήλ μετά τη διάβασή του από την Ερυθρά Θάλασσα. Η ιστορία αυτή αντιστοιχεί με την αρχική κίνηση της ιστορίας των Μιλλεριτών, αλλά και με την ιστορία της τελικής κίνησης του Θεού. Το έργο και των τριών αγγέλων της Αποκάλυψης δεκατέσσερα επιτελείται από μία κίνηση στην αρχή και μία κίνηση στο τέλος.

«Ο άγγελος που ενώνεται με τη διακήρυξη του μηνύματος του τρίτου αγγέλου πρόκειται να φωτίσει ολόκληρη τη γη με τη δόξα του. Εδώ προλέγεται ένα έργο παγκόσμιας εμβέλειας και ασυνήθιστης δύναμης. Το κίνημα της Παρουσίας των ετών 1840–44 υπήρξε ένδοξη εκδήλωση της δύναμης του Θεού· το μήνυμα του πρώτου αγγέλου μεταφέρθηκε σε κάθε ιεραποστολικό σταθμό του κόσμου, και σε μερικές χώρες εκδηλώθηκε το μεγαλύτερο θρησκευτικό ενδιαφέρον που έχει παρατηρηθεί σε οποιαδήποτε χώρα από την εποχή της Μεταρρύθμισης του δέκατου έκτου αιώνα· αλλά αυτά πρόκειται να ξεπεραστούν από το ισχυρό κίνημα υπό την τελευταία προειδοποίηση του τρίτου αγγέλου». Η Μεγάλη Διαμάχη, 611.

Μεταξύ της ιστορίας του αρχικού κινήματος και του τελικού κινήματος, βρίσκουμε την ιστορία της εκκλησίας της Λαοδικείας. Ο άγγελος που φωτίζει τη γη με τη δόξα του προσδιορίζεται σαφώς ως κίνημα, όχι ως εκκλησία.

«Σχετικά με τη Βαβυλώνα, κατά τον καιρό που τίθεται ενώπιόν μας στην προφητεία αυτή, δηλώνεται: “Αί άμαρτίαι αὐτῆς ἔφθασαν ἄχρι τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἐμνημόνευσεν ὁ Θεὸς τὰ ἀδικήματα αὐτῆς.” Αποκάλυψη 18:5. Έχει συμπληρώσει το μέτρο της ενοχής της, και η καταστροφή πρόκειται να επέλθει ἐπ’ αὐτήν. Ο Θεός, ὁμως, εξακολουθεῖ να ἔχει ἕναν λαὸ μέσα στη Βαβυλώνα· και πριν ἀπὸ την ἐπέλευση των κρίσεων Του, αυτοὶ οἱ πιστοὶ πρέπει να κληθὸν να ἐξέλθουν ἀπὸ αὐτήν, ὡστε να μη συμμετάσχουν στις ἀμαρτίες της και να “μὴ λάβωσιν ἐκ τῶν πληγῶν αὐτῆς.” Γι’ αὐτὸ ὑπάρχει τὸ κίνημα που συμβολίζεται ἀπὸ τον ἄγγελο ο οποίος καταβαίνει ἀπὸ τον ουρανό, φωτίζοντας τη γη με τη δόξα του και κράζοντας δυνατὰ με ἰσχυρὴ φωνή, ἀναγγέλλοντας τις ἀμαρτίες της Βαβυλώνας. Σε συνάρτηση με τὸ μήνυμά του ἀκούγεται ἡ πρόσκληση: “Ἐξέλθατε ἐξ αὐτῆς, ὁ λαὸς μου.” Οἱ ἀγγελίες αὐτές, ἐνωμένες με τὸ μήνυμα του τρίτου αγγέλου, ἀποτελοῦν την τελικὴ προειδοποίηση που πρέπει να δοθεῖ στους κατοίκους της γης.» Η Μεγάλη Διαμάχη, σ. 604.

Όλοι οι προφήτες συμφωνούν μεταξύ τους και όλοι προσδιορίζουν με μεγαλύτερη σαφήνεια «τις έσχατες ημέρες» παρά τις ημέρες κατά τις οποίες διακηρύχθηκαν οι προφητείες. Ως παράδειγμα αυτού του φαινομένου, ο άγγελος της Αποκαλύψεως δεκαοκτώ προτυπωνόταν και προτυπώνεται από τον άγγελο της Αποκαλύψεως δέκα. Αμφότεροι φωτίζουν τη γη με τη δόξα του όταν καταβαίνει. Η αδελφή White προσδιορίζει τον πρώτο άγγελο στο βιβλίο Early Writings.

«Ο Ιησούς έδωσε εντολή σε έναν ισχυρό άγγελο να κατεβεί και να προειδοποιήσει τους κατοίκους της γης να προετοιμαστούν για τη δεύτερη εμφάνισή Του. Καθώς ο άγγελος αναχωρούσε από την παρουσία του Ιησού στον ουρανό, ένα υπερβολικά λαμπρό και ένδοξο φως προπορευόταν ενώπιόν του. Μου ειπώθηκε ότι η αποστολή του ήταν να φωτίσει τη γη με τη δόξα του και να προειδοποιήσει τον άνθρωπο για την επερχόμενη οργή του Θεού.» Early Writings, 245.

Εκείνος ο άγγελος της Αποκάλυψης δεκαοκτώ κατήλθε στις 11 Σεπτεμβρίου 2001. Είχε προτυπωθεί από τον άγγελο που κατήλθε στις 11 Αυγούστου 1840. Στο έκτο κεφάλαιο του Ησαΐα, στον Ησαΐα αποκαλύπτεται ο ναός στον ουρανό και η δόξα του Θεού. Στο τρίτο εδάφιο του έκτου κεφαλαίου δηλώνεται ότι ολόκληρη η γη είναι πλήρης της δόξας του Θεού. Αυτό συμβαίνει όταν κατέρχεται ο άγγελος της Αποκάλυψης δεκαοκτώ.

Και μετά ταῦτα εἶδον ἄλλον ἄγγελον καταβαίνοντα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἔχοντα μεγάλην ἔξουσίαν· καὶ ἡ γῆ ἐφωτίσθη ἐκ τῆς δόξης αὐτοῦ. Ἀποκάλυψις 18:1.

Το τρίτο εδάφιο του Ησαΐα έξι προσδιορίζει την ίδια ιστορία.

Καὶ ἔκραζεν ὁ εἷς πρὸς τὸν ἄλλον καὶ ἔλεγεν· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος, Κύριος Σαβαώθ· πᾶσα ἡ γῆ εἶναι πλήρης τῆς δόξης αὐτοῦ. Ησαΐας 6:3.

Η Αδελφή Γουάιτ συνενώνει το όραμα του Ησαΐα περί τοῦ ἁγιαστηρίου με το κίνημα του δέκατου ὄγδοου κεφαλαίου της Αποκάλυψης.

«Τα σεραφεΐμ ενώπιον του θρόνου είναι τόσο πλήρως διαποτισμένα από ευλαβικό δέος, καθώς ατενίζουν τη δόξα του Θεού, ώστε ούτε για μια στιγμή δεν στρέφουν το βλέμμα τους στον εαυτό τους με αυτάρεσκη ικανοποίηση, ούτε με θαυμασμό προς τον εαυτό τους ή προς αλλήλους. Ο αίνος και η δόξα τους ανήκουν στον Κύριο των Δυνάμεων, ο οποίος είναι υψηλός και επηρμένος, και του οποίου η δόξα του κράσπεδου του ιματίου του πληροί τον ναό. Καθώς βλέπουν το μέλλον, όταν ολόκληρη η γη θα πληρωθεί με τη δόξα του, ο θριαμβευτικός ύμνος αίνου αντιλαλεί από το ένα στο άλλο με μελωδική ψαλμωδία: “Άγιος, άγιος, άγιος, είναι ο Κύριος των Δυνάμεων”. Είναι πλήρως ικανοποιημένα να δοξάζουν τον Θεό· και στην παρουσία του, κάτω από το μείδισμα της επιδοκμασίας του, δεν επιθυμούν τίποτε περισσότερο. Φέροντας την εικόνα του, εκτελώντας την υπηρεσία του και λατρεύοντάς τον, η ύψιστη φιλοδοξία τους έχει πλήρως εκπληρωθεί.»

«Το όραμα που δόθηκε στον Ησαΐα απεικονίζει την κατάσταση του λαού του Θεού κατά τις έσχατες ημέρες.» Review and Herald, 22 Δεκεμβρίου 1896.

Ο Ιωάννης στην Αποκάλυψη, στο δέκατο κεφάλαιο και επίσης στο δέκατο ὄγδοο κεφάλαιο, καθώς και ο Ησαΐας στο έκτο κεφάλαιο, συμπεριλαμβανομένου και του σχολίου της Αδελφής White,

τοποθετούν όλες αυτές τις απεικονίσεις της γης που φωτίζεται με τη δόξα του Θεού στο ίδιο σημείο της ιστορίας. Ολόκληρη η γη έγινε μάρτυρας των γεγονότων που έλαβαν χώρα στις 11 Σεπτεμβρίου 2001. Η προοδευτική ιστορία του Μιλλεριστικού κινήματος, η οποία κατέληξε το 1863, προτυποποίησε την ιστορία κατά την οποία ο ισχυρός άγγελος της Αποκάλυψης δεκαοκτώ καταβαίνει μαζί με την ιστορία που συνδέεται με τον άγγελο ο οποίος κατέβηκε στο δέκατο κεφάλαιο της Αποκάλυψης. Αφού τεθούν αυτές οι εισαγωγικές προκείμενες, θα επιστρέψουμε στη διαδικασία δοκιμασίας που παριστάνεται στο δέκατο τέταρτο κεφάλαιο των Αριθμών. Αφού ο Μωυσής μεσίτευσε υπέρ των στασιαστών που επιθυμούσαν να επιστρέψουν στην Αίγυπτο και να λιθοβολήσουν τον Ιησού του Ναυή και τον Χάλεβ, ο Θεός δέχεται τη μεσιτεία του Μωυσή.

Και είπε ο Κύριος· Συγχώρησα κατά τον λόγον σου· αλλά, καθώς αληθώς ζω εγώ, πάσα η γη θέλει πληρωθή από της δόξης του Κυρίου. Επειδή πάντες οι άνθρωποι εκείνοι, οίτινες είδον την δόξαν μου και τα θαύματά μου, τα οποία έκαμα εν Αιγύπτω και εν τη ερήμω, και με επείρασαν ήδη ταύτας τας δέκα φορές και δεν υπήκουσαν εις την φωνήν μου, βεβαίως δεν θέλουσιν ιδεί την γην, την οποίαν ώμοσα προς τους πατέρας αυτών, ουδέ τις εκ των παροργισάντων με θέλει ιδεί αυτήν· αλλά ο δούλος μου Χάλεβ, επειδή είχε μετ' αυτού άλλο πνεύμα και με ηκολούθησε τελείως, αυτόν θέλω εισαγάγει εις την γην, εις την οποίαν εισήλθε, και το σπέρμα αυτού θέλει κληρονομήσει αυτήν. Αριθμοί 14:20–24.

Η ιστορία που παρουσιάζεται εδώ, στο δέκατο τέταρτο κεφάλαιο των Αριθμών, αποτελεί την τελική δοκιμασία για τον αρχαίο Ισραήλ, και η αποτυχία τους επισφράγισε γι' αυτούς τον θάνατο στην έρημο κατά τα επόμενα σαράντα έτη. Η ιστορία αυτή συνδέεται άμεσα με το δέκατο όγδοο κεφάλαιο της Αποκάλυψης, διότι εκεί ο Θεός διακήρυξε ότι «καθώς αληθώς» ο Θεός ζει, «πάσα η γη θέλει πληρωθή από της δόξης του Κυρίου». Πρόκειται για μία πολύ ισχυρή δήλωση, την οποία ο Θεός τοποθετεί μέσα σε αυτό το ιστορικό υπόμνημα, και με τον τρόπο αυτόν τονίζει ότι η ιστορία που παρουσιάζεται στα κεφάλαια δεκατρία και δεκατέσσερα των Αριθμών προέδειχνε την ισχυρή κίνηση του αγγέλου της Αποκάλυψης δεκαοκτώ. Επειδή η Αποκάλυψη δεκαοκτώ αποτελεί το τέλος του λαού του υπολοίπου του Θεού, και η αρχή του λαού του υπολοίπου του Θεού απεικονίζεται επίσης στο απόσπασμα που εξετάζουμε στο βιβλίο των Αριθμών.

Στις 11 Αυγούστου 1840, κατά την εκπλήρωση μιας προφητείας του Ισλάμ σχετικά με το δεύτερο ουαί, ο πρότερον εκλεκτός λαός της διαθήκης δοκιμάστηκε από το μήνυμα του Ηλία, το οποίο μόλις είχε αποδειχθεί ορθό.

Την 11η Σεπτεμβρίου 2001, κατά την εκπλήρωση μιας προφητείας του Ισλάμ περί του τρίτου αλίμονο, ο άλλοτε εκλεκτός λαός της διαθήκης σηματοδότησε την έναρξη της κρίσεως των ζώντων ως το μήνυμα του Ηλία, το οποίο μόλις είχε αποδειχθεί ορθό.

Το μήνυμα του Ηλία στην ιστορία των Μιλλεριστών τοποθετήθηκε μέσα στο πλαίσιο του προφητικού χρόνου. Το μήνυμα του Ηλία στις 11 Σεπτεμβρίου 2001 τοποθετήθηκε μέσα στο πλαίσιο της επανάληψης της ιστορίας. Η 11η Σεπτεμβρίου 2001 επανέλαβε την ιστορία της 11ης Αυγούστου 1840, διότι αμφότερες οι ημερομηνίες αντιπροσωπεύουν εκπλήρωση μιας προφητείας περί του Ισλάμ, και αμφότερες σηματοδοτούν την κάθοδο του αγγέλου, για τον οποίο η Αδελφή White είπε ότι «δεν είναι άλλος από τον Ιησού Χριστό». Παρότι η Αδελφή White ουδέποτε λέγει για τον άγγελο της Αποκαλύψεως δεκαοκτώ ότι «δεν είναι άλλος από τον Ιησού Χριστό», όπως

λέγει για τον άγγελο της Αποκαλύψεως δέκα, ο άγγελος της Αποκαλύψεως δεκαοκτώ φωτίζει τη γη με τη δόξα «του», και οι Γραφές είναι σαφείς ότι η δόξα του Ιησού Χριστού είναι εκείνη που φωτίζει τη γη.

Το όργανο της κρίσεως που επέφερε τη δοκιμασία των Προτεσταντών στην αρχή ήταν το Μιλλεριτικό κίνημα, όπως αντιπροσωπεύεται από τον Ηλία. Το όργανο της κρίσεως που επιφέρει τη δοκιμασία του Αντβεντισμού της Εβδόμης Ημέρας στο τέλος είναι το κίνημα του Ηλία, όπως αντιπροσωπεύεται από τους εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες. Το σύμβολο του Ηλία έχει περισσότερες από μία σημασίες, και, αν και αντιπροσωπεύει τον Μίλλερ και το Μιλλεριτικό κίνημα, αντιπροσωπεύει επίσης τους εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες.

«Ο Μωυσής επάνω στο όρος της μεταμορφώσεως ήταν μάρτυρας της νίκης του Χριστού επί της αμαρτίας και του θανάτου. Αντιπροσώπευε εκείνους που θα εξέλθουν από τον τάφο κατά την ανάσταση των δικαίων. Ο Ηλίας, ο οποίος είχε μετατεθεί στον ουρανό χωρίς να δει θάνατο, αντιπροσώπευε εκείνους που θα είναι ζωντανοί επάνω στη γη κατά τη δευτέρα παρουσία του Χριστού και οι οποίοι θα “μεταμορφωθώμεν, εν μιᾷ στιγμή, εν ριπή οφθαλμού, εν τη εσχάτη σάλπιγγι.” όταν “το θνητόν τούτο πρέπει να ενδυθή αθανασίαν” και “το φθαρτόν τούτο πρέπει να ενδυθή αφθαρσίαν.” 1 Corinthians 15:51-53. Ο Ιησούς περιεβλήθη με το φως του ουρανού, όπως θα εμφανισθεί όταν έλθει “εκ δευτέρου χωρίς αμαρτίας εις σωτηρίαν.” Διότι θα έλθει “εν τη δόξη του Πατρός αυτού μετά των αγγέλων των αγίων.” Hebrews 9:28· Mark 8:38. Η υπόσχεση του Σωτήρος προς τους μαθητές είχε τώρα εκπληρωθεί. Επάνω στο όρος παριστάνετο σε μικρογραφία η μέλλουσα ένδοξη βασιλεία,—ο Χριστός ο Βασιλεύς, ο Μωυσής ως αντιπρόσωπος των αναστημένων αγίων και ο Ηλίας των μετατεθειμένων.» The Desire of Ages, 412.

Ο λαός της διαθήκης που παραμερίζεται αποτελεί την πλειονότητα, σε αναλογία δέκα προς δύο. Πολλοί είναι κλητοί, ολίγοι όμως εκλεκτοί. Η αποτυχία της δέκατης δοκιμασίας βασίστηκε στο εάν η πονηρή αναφορά ή η αγαθή αναφορά για τη Γη της Επαγγελίας απορρίφθηκε ή έγινε δεκτή. Έτσι, η ιστορία που απεικονίζεται εδώ καταδεικνύει ότι η νίκη ή η ήττα στην προοδευτική ιστορία της δοκιμασίας θεμελιώνεται σε μια επιλογή μεταξύ δύο μεθοδολογιών που ερμηνεύουν τις ίδιες πληροφορίες.

Και οι δώδεκα κατάσκοποι είδαν τη Γη της Επαγγελίας, αλλά εξήχθησαν δύο διαφορετικά συμπεράσματα σχετικά με το τι αντιπροσώπευε η Γη της Επαγγελίας. Η μία αναφορά υποκινούνταν από ανθρώπινο φόβο, ενώ η άλλη από πίστη. Η μία φανέρωνε επιθυμία να απορριφθεί η καθοδήγηση του Θεού και να επιστρέψουν στην αιγυπτιακή δουλεία, ενώ η άλλη αναφορά φανέρωνε επιθυμία να εμπιστευθούν την καθοδήγηση του Θεού και να προχωρήσουν προς τη Γη της Επαγγελίας.

Στο Μιλλεριτικό κίνημα, η πλειονότητα επέλεξε επίσης να επιστρέψει στη δουλεία της Βαβυλώνας και να γίνει θυγατέρες της, και αυτό υπήρξε η εκδήλωση της αποφάσεώς τους να απορρίψουν το προφητικό μήνυμα του πρώτου αγγέλου. Οι πιστοί Μιλλερίτες επέλεξαν να ακολουθήσουν το προφητικό μήνυμα του πρώτου αγγέλου, ακόμη και μετά τη φαινομενική αποτυχία κατά την πρώτη απογοήτευση, την άνοιξη του 1844. Η ιστορία του βιβλίου των Αριθμών παρουσιάζει δύο διαφορετικές «αναφορές» των δώδεκα κατασκόπων, οι οποίες αντιπροσωπεύουν

δύο διαφορετικές αναλύσεις του ίδιου προφητικού μηνύματος. Το 1863, ο Λαοδικειακός Αντβεντισμός δεν δέχθηκε ένα προφητικό μήνυμα· απέρριψε ένα προφητικό μήνυμα που είχε προηγουμένως εδραιωθεί. Το 1863, ο Λαοδικειακός Αντβεντισμός επέστρεψε και αποδέχθηκε τη βιβλική μεθοδολογία που αντιτασσόταν στον William Miller καθ' όλη τη διάρκεια της διακονίας του. Εκείνοι που απέρριψαν το προφητικό μήνυμα και επιθύμησαν να επιστρέψουν στη δουλεία προτυπώθηκαν από τους στασιαστές του δεκάτου τετάρτου κεφαλαίου των Αριθμών, οι οποίοι τελικώς πέθαναν στην έρημο.

Ο αριθμός δέκα, όταν θεωρείται ως σύμβολο, όπως συμβαίνει με όλα τα σύμβολα, έχει περισσότερες από μία σημασίες. Η συμβολική του σημασία πρέπει να κατανοείται από τα συμφραζόμενα του χωρίου στο οποίο βρίσκεται. Το «δέκα» ως σύμβολο μπορεί να αντιπροσωπεύει διωγμό. Μπορεί να αντιπροσωπεύει δοκιμασία. Μπορεί να αντιπροσωπεύει τη δεκαπλή ένωση των βασιλέων της Ευρώπης, των βόρειων φυλών του Ισραήλ και των Ηνωμένων Εθνών. Στην εκκλησία της Σμύρνης, ο λαός του Θεού επρόκειτο να έχει θλίψη επί δέκα ημέρες.

Μη φοβηθής κανένα από εκείνα τα οποία μέλλεις να πάθης· ιδού, ο διάβολος πρόκειται να ρίψη μερικούς από εσάς στη φυλακή, για να δοκιμασθήτε· και θα έχετε θλίψη δέκα ημερών· γίνου πιστός μέχρι θανάτου, και θα σου δώσω τον στέφανο της ζωής. Αποκάλυψις 2:10.

Οι ιστορικοί παραπέμπουν στον διωγμό που εξαπέλυσε ο Διοκλητιανός στην ιστορία της Σμύρνης, διότι εκείνος υπήρξε ο σφοδρότερος διωγμός στην ιστορία της Σμύρνης, και διήρκεσε δέκα έτη. Άλλοι ιστορικοί διακρίνουν δέκα διαφορετικούς διωγμούς στην ιστορία της Σμύρνης. Όπως και να έχει, αυτοί διεξήχθησαν από την Αυτοκρατορική Ρώμη, η οποία στο έβδομο κεφάλαιο του Δανιήλ παριστάνεται με δέκα κέρατα. Οι δέκα εκείνοι βασιλείς ήσαν οι βασιλείς, οι προτυπωμένοι από τον Αχαάβ, ο οποίος διέπραξε πορνεία με τον παπισμό, και υπήρξαν το όργανο του διωγμού που χρησιμοποίησε ο παπισμός για να επιτελέσει τη σφαγή κατά τους Σκοτεινούς Αιώνες. Ο αριθμός «δέκα» αντιπροσωπεύει την κρατική εξουσία που εκτελεί τον διωγμό για λογαριασμό της Ιεζάβελ. Στο πρώτο κεφάλαιο του Δανιήλ, το «δέκα» συμβολίζει περίοδο δοκιμασίας.

Δοκίμασον, σε παρακαλώ, τους δούλους σου δέκα ημέρας· και ας μας δώσουν όσπρια να τρώωμεν και ύδωρ να πίνωμεν. Έπειτα ας παρατηρηθούν ενώπιόν σου τα πρόσωπά μας και το πρόσωπον των παιδιών που τρώουν από το μερίδιον των βασιλικών εδεσμάτων· και καθώς βλέπεις, πράξον προς τους δούλους σου. Και συνεφώνησε προς αυτούς εις το πράγμα τούτο και τους εδοκίμασε δέκα ημέρας. Και εις το τέλος των δέκα ημερών τα πρόσωπά των εφάνησαν ωραιότερα και παχύτερα κατά σάρκα παρά όλων των παιδιών που έτρωγαν από το μερίδιον των βασιλικών εδεσμάτων. Δανιήλ 1:12–15.

Στο δέκατο τέταρτο κεφάλαιο του βιβλίου των Αριθμών, ο αρχαίος Ισραήλ είχε παροργίσει τον Θεό δέκα φορές, αντιπροσωπεύοντας δέκα δοκιμασίες μέσα σε μια χρονική περίοδο.

Αλλ' αληθώς, καθώς ζω, πάσα η γη θέλει πληρωθή από της δόξης του Κυρίου. Επειδή πάντες οι άνδρες εκείνοι, οίτινες είδον τη δόξαν μου και τα θαυμάσιά μου, τα οποία έκαμον εν Αιγύπτω και εν τη ερήμω, και ήδη με επείρασαν δέκακις και δεν υπήκουσαν εις τη φωνή μου. Αριθμοί 14:21, 22.

Αν αναζητούσατε στο διαδίκτυο την κατανόηση του τι συγκεκριμένες εξεγέρσεις αντιπροσωπεύουν τις εννέα εξεγέρσεις ή αποτυχημένες δοκιμασίες από τη λύτρωση στην Ερυθρά Θάλασσα έως τη δέκατη δοκιμασία, θα βρίσκατε μερικές παραλλαγές ως προς το ποια από τα σφάλματα του αρχαίου Ισραήλ θα πρέπει να σημειωθούν ως μία από εκείνες τις δέκα δοκιμασίες. Υποστηρίζω ότι η λύτρωση στην Ερυθρά Θάλασσα, η οποία έχει προσδιοριστεί ρητώς ως αντιστοιχούσα με την 22α Οκτωβρίου 1844, αποτελεί την αρχή των δέκα δοκιμασιών, και συνεπώς το σημείο από το οποίο πρέπει να αρχίσει η καταμέτρηση των δοκιμασιών που προέκυψαν από το 1844 έως το 1863. Υπήρξε μια προοδευτική διαδικασία δοκιμασίας που άρχισε το 1798, όταν το βιβλίο του Δανιήλ αποσφραγίστηκε, και η διαδικασία εκείνη κάλυψε την ιστορία του πρώτου και του δευτέρου αγγελικού μηνύματος, η οποία κατέληξε με την έλευση του τρίτου αγγέλου στις 22 Οκτωβρίου 1844.

«Στη Μινεάπολη ο Θεός έδωσε στον λαό Του πολύτιμους πολύτιμους λίθους αλήθειας μέσα σε νέα πλαίσια. Αυτό το φως από τον ουρανό, από μερικούς απορρίφθηκε με όλη την πεισματώδη σκληρότητα που επέδειξαν οι Ιουδαίοι απορρίπτοντας τον Χριστό, και έγινε πολλή συζήτηση περί του να μένουν στα παλαιά ορόσημα. Αλλά υπήρχαν αποδείξεις ότι δεν γνώριζαν τι ήσαν τα παλαιά ορόσημα. Υπήρχαν αποδείξεις και υπήρχε συλλογισμός από τον λόγο που συνιστούσε εαυτόν στη συνείδηση· αλλά οι διάνοιες των ανθρώπων ήσαν καθηλωμένες, σφραγισμένες ενάντια στην είσοδο του φωτός, επειδή είχαν αποφασίσει ότι επρόκειτο για επικίνδυνη πλάνη, η οποία απομάκρυνε τα “παλαιά ορόσημα”, ενώ δεν μετακινούσε ούτε έναν πάσσαλο από τα παλαιά ορόσημα, αλλά εκείνοι είχαν διεστραμμένες ιδέες περί του τι αποτελούσε τα παλαιά ορόσημα.»

«Η παρέλευση του χρόνου το 1844 υπήρξε περίοδος μεγάλων γεγονότων, ανοίγοντας στα έκθαμβα μάτια μας τον καθαρισμό του αγιαστηρίου που συντελείται στον ουρανό, και έχοντας αποφασιστική σχέση με τον λαό του Θεού επάνω στη γη, [καθώς και] το μήνυμα του πρώτου και του δευτέρου αγγέλου και του τρίτου, που ύψωνε το λάβαρο επάνω στο οποίο ήταν εγγεγραμμένα: “Οι εντολές του Θεού και η πίστις του Ιησού”. Ένα από τα ορόσημα υπό το μήνυμα αυτό ήταν ο ναός του Θεού, όπως θεάθη από τον φιλαλήθη λαό Του στον ουρανό, και η κιβωτός που περιέχει τον νόμο του Θεού. Το φως του Σαββάτου της τετάρτης εντολής εξαπέλυσε τις ισχυρές του ακτίνες στην οδό των παραβατών του νόμου του Θεού. Η μη αθανασία των ασεβών είναι ένα παλαιό ορόσημο. Δεν μπορώ να ανακαλέσω στη μνήμη μου τίποτε περισσότερο που να μπορεί να υπαχθεί στην κατηγορία των παλαιών οροσήμων. Όλη αυτή η κραυγή περί αλλαγής των παλαιών οροσήμων είναι καθ’ όλα φανταστική». The 1888 Materials, 518.

Στις 22 Οκτωβρίου 1844 ο τρίτος άγγελος έφθασε έχοντας στο χέρι του ένα μήνυμα.

«Καθώς η διακονία του Ιησού ολοκληρωνόταν στα άγια, και Αυτός εισήλθε στα Άγια των Αγίων και στάθηκε ενώπιον της κιβωτού που περιείχε τον νόμο του Θεού, απέστειλε έναν άλλον ισχυρό άγγελο με ένα τρίτο μήνυμα προς τον κόσμο. Ένας πάπυρος τοποθετήθηκε στο χέρι του αγγέλου, και καθώς κατέβαινε στη γη με δύναμη και μεγαλοπρέπεια, διακήρυττε μια φοβερή προειδοποίηση, με την πλέον τρομερή απειλή που μεταφέρθηκε ποτέ στον άνθρωπο.» Early Writings, 254.

Στις 22 Οκτωβρίου 1844, ένας άγγελος κατήλθε κρατώντας στο χέρι του έναν περγαμινό κύλινδρο, τον οποίο ο λαός του Θεού έπρεπε να φάγει. Οι δοξασίες των «οροσήμων», που κατόπιν προσδιορίζονται, έπρεπε είτε να φαγωθούν και να γίνουν αποδεκτές είτε να απορριφθούν και να μη φαγωθούν. Όταν ο τρίτος άγγελος έφθασε με τον περγαμινό κύλινδρο στο χέρι του, το μήνυμα μέσα στον κύλινδρο αντιπροσώπευε έξι δοκιμαστικές αλήθειες. Οι έξι αυτές δοκιμασίες προσδιορίστηκαν ως «η παρέλευση του χρόνου», που αντιπροσώπευε την προφητεία των δύο χιλιάδων τριακοσίων ετών· η κρίση, η οποία παρουσιάζεται ως «ο καθαρισμός του αγιαστηρίου»· τα μηνύματα των τριών αγγέλων· «ο νόμος του Θεού»· «το Σάββατο»· και η κατάσταση των νεκρών, όπως παρουσιάζεται ως «η μη αθανασία της ψυχής».

Αυτές οι έξι αλήθειες, βεβαίως, συνδέονται μεταξύ τους, αλλά καθεμιά από αυτές προσδιορίστηκε ξεχωριστά ως ορόσημο. Μερικοί ίσως να μη θέλουν να συμπεριλάβουν την παρέλευση του χρόνου σε αυτόν τον κατάλογο, αλλά είναι προφανές ότι πολλοί απέρριψαν την αλήθεια ότι η 22α Οκτωβρίου 1844 ήταν γνήσια εκπλήρωση προφητείας. Απέτυχαν σε εκείνη τη δοκιμασία, πράγμα που, βεβαίως, τους εμπόδισε να αγωνιστούν με τις δοκιμασίες που ακολούθησαν. Η διαδικασία της δοκιμασίας του Θεού έχει κατ' επανάληψιν καταδειχθεί ως μια προοδευτική διαδικασία, η οποία απαιτεί νίκη επί της δοκιμασίας που σου δίνεται πρώτα, προτού μπορέσεις να εμπλακείς με την επόμενη δοκιμασία.

«Όταν αρχίσαμε να παρουσιάζουμε το φως επάνω στο ζήτημα του Σαββάτου, δεν είχαμε καμιά σαφώς καθορισμένη αντίληψη περί του μηνύματος του τρίτου αγγέλου της Αποκάλυψης 14:9–12. Το βάρος της μαρτυρίας μας, όταν εμφανιζόμασταν ενώπιον του λαού, ήταν ότι το μεγάλο κίνημα της δευτέρας παρουσίας ήταν εκ Θεού, ότι το πρώτο και το δεύτερο μήνυμα είχαν εξέλθει, και ότι το τρίτο επρόκειτο να δοθεί. Είδαμε ότι το τρίτο μήνυμα έκλεινε με τα λόγια: “Εδώ είναι η υπομονή των αγίων· εδώ είναι εκείνοι που τηρούν τις εντολές του Θεού και την πίστη του Ιησού.” Και είδαμε εξίσου καθαρά όσο βλέπουμε τώρα ότι αυτά τα προφητικά λόγια υπεδείκνυαν μια μεταρρύθμιση του Σαββάτου· αλλά ως προς το τι ήταν η προσκύνηση του θηρίου που αναφέρεται στο μήνυμα, ή τι ήσαν η εικόνα και το χάραγμα του θηρίου, δεν είχαμε καμιά καθορισμένη θέση.»

«Ο Θεός, διά του Αγίου Αυτού Πνεύματος, έκαμε το φως να λάμπει επάνω στους δούλους Του, και το θέμα βαθμηδόν ανοίχθηκε στη διάνοιά τους. Απαιτήθηκε πολλή μελέτη και αγωνιώδης επιμέλεια για να το ερευνήσουν, κρίκο προς κρίκο. Με επιμέλεια, αγωνία και ακατάπαυστο μόχθο το έργο προχώρησε, έως ότου οι μεγάλες αλήθειες του μηνύματός μας, ένα σαφές, συνεκτικό, τέλειο σύνολο, δόθηκαν στον κόσμο. ||

«Έχω ήδη μιλήσει περί τῆς γνωριμίας μου με τὸν Πρεσβύτερο Bates. Τὸν εὗρα ἀληθινὸ χριστιανὸ κύριο, εὐγενῆ καὶ καλόψυχο. Μὲ μεταχειρίζοταν μὲ τόση στοργή, ὡς νὰ ἦμουν ἴδιο παιδί του. Τὴν πρώτη φορὰ πού με ἄκουσε νὰ μιλῶ, ἐκδήλωσε βαθὺ ἐνδιαφέρον. Αφοῦ ἔπαυσα νὰ μιλῶ, σηκώθηκε καὶ εἶπε: “Ἐγὼ εἶμαι ἕνας δύσπιστος Θωμᾶς. Δὲν πιστεύω στὰ ὄραματα. Ἀλλὰ ἐὰν μποροῦσα νὰ πιστεῦσω ὅτι ἡ μαρτυρία πὸν ἡ ἀδελφὴ διηγῆθηκε ἀπόψε ἦταν πράγματι ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ πρὸς ἐμᾶς, θὰ ἦμουν ὁ εὐτυχέστερος ἄνθρωπος ἐπὶ γῆς. Ἡ καρδιά μου εἶναι βαθύτατα συγκινημένη. Πιστεύω ὅτι ἡ ὁμιλήτρια εἶναι εἰλικρινής, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ ἐξηγήσω πῶς τῆς ἐδείχθησαν τὰ θαυμαστὰ πράγματα πού μᾶς διηγῆθηκε.”»

«Λίγους μήνες μετά τον γάμο μου, παρευρέθηκα, μαζί με τον σύζυγό μου, σε μία Συνδιάσκεψη στο Topsham του Maine, όπου ήταν παρών ο Πρεσβύτερος Bates. Τότε δεν πίστευε ακόμη πλήρως ότι τα οράματά μου προέρχονταν από τον Θεό. Εκείνη η συνάθροιση υπήρξε καιρός μεγάλου ενδιαφέροντος. Το Πνεύμα του Θεού αναπαύθηκε επάνω μου· περιβλήθηκα σε όραμα της δόξας του Θεού, και για πρώτη φορά έλαβα θέα άλλων πλανητών. Αφού εξήλθα από το όραμα, διηγήθηκα όσα είχα δει. Τότε ο Πρεσβύτερος B. ρώτησε αν είχα μελετήσει αστρονομία. Του είπα ότι δεν είχα καμία ανάμνηση ότι είχα ποτέ ασχοληθεί με βιβλίο αστρονομίας. Είπε: “Αυτό είναι εκ του Κυρίου.” Ποτέ πριν δεν τον είχα δει τόσο ελεύθερο και χαρούμενο. Το πρόσωπό του έλαμπε με το φως του ουρανού, και προέτρεπε την εκκλησία με δύναμη.» Testimonies, τόμος 1, 78–80.

Βεβαίως, όλες αυτές οι δογματικές δοκιμασίες είναι αλληλένδετες, αλλά είναι επίσης δοκιμασίες που μπορούν να απομονωθούν, και αποκαλύφθηκαν προοδευτικά στους δούλους του Θεού. Υπάρχουν πολλές εκκλησίες που τηρούν το Σάββατο της έβδομης ημέρας, αλλά απορρίπτουν το μήνυμα των τριών άγγέλων. Απορρίπτουν την αλήθεια ότι η κρίση άρχισε στις 22 Οκτωβρίου 1844, αλλά εξακολουθούν να τηρούν το Σάββατο. Αυτές οι δογματικές δοκιμασίες είναι αλληλένδετες, αλλά αντιπροσωπεύουν έξι συγκεκριμένες δοκιμασίες.

Όπως μόλις κατέδειξε ο Τζόζεφ Μπέιτς, ο θαλασσοπόρος πλοίαρχος που ήταν πλήρως εξοικειωμένος με την αστρονομία, αποδέχθηκε το Πνεύμα της Προφητείας, το οποίο προηγουμένως είχε απορρίψει. Τον Δεκέμβριο του 1844, η Έλεν Ουάιτ έλαβε το πρώτο της όραμα και η έβδομη δοκιμασία έφθασε στο κίνημα.

«Η Αγία Γραφή πρέπει να είναι ο σύμβουλός σας. Να τη μελετάτε, καθώς και τις μαρτυρίες που ο Θεός έχει δώσει· διότι αυτές ποτέ δεν αντιφάσκουν προς τον Λόγο Του. Εάν οι Μαρτυρίες δεν ομιλούν σύμφωνα με τον λόγο του Θεού, απορρίψτε τις. Ο Χριστός και ο Βελιάλ δεν δύνανται να ενωθούν.» Selected Messages, βιβλίο 3, 33.

Λίγο μετά τη μεγάλη απογοήτευση, η αδελφή Ουάιτ ενέκρινε ένα άρθρο το οποίο προσδιόριζε ότι ο Χριστός μετακινήθηκε από τα Άγια στα Άγια των Αγίων στις 22 Οκτωβρίου 1844. Συνέστησε το δημοσίευμα αυτό «σε κάθε άγιο».

«Πιστεύω ότι το Αγιαστήριο, το οποίο πρόκειται να καθαρισθεί στο τέλος των 2300 ημερών, είναι ο Ναός της Νέας Ιερουσαλήμ, του οποίου ο Χριστός είναι λειτουργός. Ο Κύριος μού έδειξε σε όραμα, πριν από περισσότερο από ένα έτος, ότι ο αδελφός Κρόζιερ είχε το αληθινό φως σχετικά με τον καθαρισμό του Αγιαστηρίου, κτλ.· και ότι ήταν το θέλημά Του ο αδελφός K. να καταγράψει την άποψη την οποία μας παρέθεσε στο Day-Star, Extra, 7 Φεβρουαρίου 1846. Αισθάνομαι πλήρως εξουσιοδοτημένη από τον Κύριο να συστήσω εκείνο το Extra σε κάθε άγιο.» A Word to the Little Flock, 12.

Η έγκρισή της αφορούσε την περιγραφή του Crosier σχετικά με τη μετάβαση του Χριστού στα Άγια των Αγίων, αλλά το άρθρο περιείχε αρκετές εσφαλμένες διδασκαλίες, συμπεριλαμβανομένης της διδασκαλίας του αποστάτη Προτεσταντισμού ότι η «παντοτεινή» στο βιβλίο του Δανιήλ αντιπροσώπευε τη διακονία του Χριστού. Γι' αυτό συνέταξε μία διευκρίνιση, η οποία δημοσιεύθηκε αρχικά το 1850 και αργότερα συμπεριλήφθηκε στο βιβλίο Early Writings. Εκεί προσδιόρισε ότι «εκείνοι που έδωσαν την κραυγή της ώρας της κρίσεως είχαν τη σωστή άποψη

περί της “παντοτεινής”».

«Τότε είδα σχετικά με το “παντοτεινόν” (Δανιήλ 8:12) ότι η λέξη “θυσία” προστέθηκε από την ανθρώπινη σοφία και δεν ανήκει στο κείμενο, και ότι ο Κύριος έδωσε την ορθή κατανόηση αυτού σε εκείνους που διακήρυξαν την κραυγή της ώρας της κρίσεως. Όταν υπήρχε ενότητα, πριν από το 1844, σχεδόν όλοι ήσαν ενωμένοι ως προς την ορθή άποψη περί του “παντοτεινού”; αλλά μέσα στη σύγχυση μετά το 1844, άλλες απόψεις έγιναν αποδεκτές, και επακολούθησαν σκότος και σύγχυση.» Early Writings, 74.

Το θέμα του «καθημερινού» στο βιβλίο του Δανιήλ κατέστη σύμβολο της επιστροφής του Αντβεντισμού στη μεθοδολογία του αποστατημένου Προτεσταντισμού στις αρχές του εικοστού αιώνα, και σήμερα η ορθή Μιλλεριτική κατανόηση του «καθημερινού» έχει απορριφθεί από τους θεολόγους του Αντβεντισμού. Έχει απορριφθεί, παρά το ότι η Sister White προσδιόρισε με σαφήνεια ότι οι Μιλλερίτες είχαν δίκαιο όταν ταύτιζαν το «καθημερινό» με τη σατανική δύναμη του παγανισμού. Απέρριψαν την αλήθεια του «καθημερινού» όχι μόνο σε αντίθεση προς τη θεόπνευστη επικύρωσή της ότι η κατανόηση των Μιλλεριτών ήταν ορθή, αλλά και σε άμεση αντίθεση προς τη ρητή της δήλωση ότι η ψευδής διδασκαλία που διδάσκει πως το «καθημερινό» αντιπροσωπεύει τη διακονία του Χριστού στο αγιαστήριο μεταδόθηκε από «αγγέλους που εκβλήθηκαν από τον ουρανό!»

«Και εκεί ήταν ο αδελφός Ντάνιελς, του οποίου τον νου εργαζόταν ο εχθρός· και ο δικός σας νους και ο νους του πρεσβυτέρου Πρέσκοτ υφίσταντο την ενέργεια των αγγέλων που εκβλήθηκαν από τον ουρανό.» Manuscript Releases, τόμος 20, σ. 17.

Η βαθιά της απόρριψη εκείνου που ο Αντβεντισμός χρησιμοποιεί τώρα ως ένα από τα «εδέσματα μύθων» του ήταν τόσο σφοδρή, διότι ο Daniells και ο Prescott έλαβαν ένα σύμβολο σατανικής εξουσίας (τον παγανισμό) και απέδωσαν αυτό το σύμβολο στον Χριστό (στη διακονία Του στο αγιαστήριο). Αυτό καθιστά οκτώ δογματικές δοκιμασίες.

Η ένατη δοκιμασία στην ιστορία που οδηγεί στο 1863 είναι η παραγωγή της δεύτερης πινακίδας του Αββακούμ το 1850. Η πρωτοπόρος προφητική πινακίδα του 1843 καταρτίστηκε το 1842 και ονομάζεται απλώς «πινακίδα του 1843» επειδή προέλεπε την επιστροφή του Χριστού το 1843. Η εντολή να παραχθεί μια δεύτερη πινακίδα του Αββακούμ δόθηκε στην Αδελφή Ουάιτ το 1850. Η παραγωγή των δύο πινακίδων του Αββακούμ συνδέει την ιστορία του πρώτου και του δεύτερου αγγέλου με την ιστορία του τρίτου. Στη βιογραφία της ζωής και του έργου της που έγραψε ο εγγονός της, παρέχει μια επισκόπηση των γεγονότων που οδήγησαν στην παραγωγή της πινακίδας του 1850. Το πράττει αυτό επιλέγοντας συναφή σχόλια της Αδελφής Ουάιτ και προσθέτοντας τη δική του ερμηνευτική επισήμανση στην επισκόπηση.

«Κατά την επιστροφή μας στην οικία του Αδελφού Nichols, ο Κύριος μού έδωσε ένα όραμα και μου έδειξε ότι η αλήθεια πρέπει να καταστεί σαφής επάνω σε πίνακες, και ότι αυτό θα οδηγούσε πολλούς να αποφασίσουν υπέρ της αλήθειας διά του μηνύματος του τρίτου αγγέλου, ενώ τα δύο προηγούμενα θα καθίσταντο σαφή επάνω σε πίνακες.—Επιστολή 28, 1850.

«Στο όραμα αυτό της εδείχθη επίσης εκείνο που θα έδινε στον James White θάρρος να συνεχίσει την έκδοση:»

«Είδα επίσης ότι ήταν εξίσου αναγκαίο να εκδίδεται το έντυπο όσο και να εξέρχονται οι αγγελιοφόροι, διότι οι αγγελιοφόροι χρειάζονται ένα έντυπο να φέρουν μαζί τους, το οποίο να περιέχει την παρούσα αλήθεια, ώστε να το θέτουν στα χέρια εκείνων που ακούουν, και τότε η αλήθεια δεν θα εξασθενούσε από τη διάνοια. Και ότι το έντυπο θα έφθανε εκεί όπου οι αγγελιοφόροι δεν μπορούσαν να φθάσουν.—Ibid.»

«Η εργασία για το νέο διάγραμμα άρχισε αμέσως, και δόθηκε η ευκαιρία να γνωστοποιηθεί αυτό στους αδελφούς στο τεύχος του Present Truth που εξέδωσε ο James τον επόμενο μήνα:»

«Το Διάγραμμα. Ένα χρονολογικό διάγραμμα των οραμάτων του Δανιήλ και του Ιωάννη, καταρτισμένο ώστε να καταδείξει με σαφήνεια την παρούσα αλήθεια, λιθογραφείται τώρα υπό την επιμέλεια του αδελφού Ότις Νίκολς, από το Ντόρτσεστερ της Μασαχουσέτης. Εκείνοι οι οποίοι διδάσκουν την παρούσα αλήθεια θα βοηθηθούν πολύ από αυτό. Περαιτέρω ανακοίνωση περί του διαγράμματος θα δοθεί αργότερα.—Present Truth, Νοέμβριος, 1850.»

«Μέχρι τα τέλη Ιανουαρίου του 1851, το διάγραμμα ήταν έτοιμο και διαφημιζόταν προς 2 δολάρια. Ο James White έμεινε πολύ ευχαριστημένος με αυτό και το προσέφερε δωρεάν σε “εκείνους τους οποίους ο Θεός έχει καλέσει να δώσουν το μήνυμα του τρίτου αγγέλου” (Review and Herald, Ιανουάριος 1851). Ορισμένες γενναϊόδωρες δωρεές είχαν συμβάλει στην κάλυψη του εξόδου της έκδοσης.» Arthur White, Ellen G. White: The Early Years, τόμος 1, 185.

Αναφερόμενη στον πίνακα του 1843, η αδελφή White κατέγραψε ότι αυτός είχε καθοδηγηθεί από τον Θεό.

«Ο Κύριος μου έδειξε ότι ο χάρτης του 1843 είχε κατευθυνθεί από το χέρι Του, και ότι κανένα μέρος του δεν έπρεπε να μεταβληθεί· ότι οι αριθμοί ήσαν όπως Αυτός τους ήθελε. Ότι το χέρι Του ήταν επάνω και έκρυβε ένα σφάλμα σε μερικούς από τους αριθμούς, ώστε κανείς δεν μπορούσε να το δει, έως ότου το χέρι Του αποσύρθηκε.» Review and Herald, November 1, 1850.

Καταγράφοντας το φως που συνδεόταν με την εντολή να παραχθεί ένας άλλος χάρτης το 1850, παρείχε την ίδια θεία επικύρωση για τον χάρτη του 1850 όπως είχε δοθεί και σχετικά με τον χάρτη του 1843, ενώ ταυτοχρόνως προσδιόριζε ότι άλλοι χάρτες που τότε παράγονταν δεν ήταν αποδεκτοί από τον Κύριο. Η εντολή να παραχθεί ένας νέος χάρτης ενσωματώθηκε μαζί με την εντολή να τυπωθεί ένα νέο έντυπο.

«Είδα ότι η εργασία της κατασκευής χαρτών ήταν εντελώς εσφαλμένη. Προήλθε από τον Αδελφό Ρόουντς και ακολουθήθηκε από τον Αδελφό Κέις. Έχουν δαπανηθεί μέσα για την κατασκευή χαρτών και για τη διαμόρφωση άκομψων, αποκρουστικών εικόνων προς αναπαράσταση αγγέλων και του ενδόξου Ιησού. Είδα ότι αυτά τα πράγματα ήταν δυσάρεστα ενώπιον του Θεού. Είδα ότι ο Θεός ήταν στην έκδοση του χάρτη από τον Αδελφό Νίκολς. Είδα ότι υπήρχε προφητεία αυτού του χάρτη στη Βίβλο, και αν αυτός ο χάρτης προορίζεται για τον λαό του Θεού, αν είναι επαρκής για έναν, είναι και για έναν άλλον, και αν ένας χρειαζόταν έναν νέο χάρτη ζωγραφισμένο σε μεγαλύτερη κλίμακα, όλοι τον χρειάζονται εξίσου.»

Είδα ότι υπήρχε στον Αδελφό Κείς ένα ανήσυχο, ταραγμένο, ανικανοποίητο, αγάριστο αίσθημα, το οποίο επιθυμούσε ένα ακόμη διάγραμμα. Είδα ότι αυτά τα ζωγραφισμένα διαγράμματα είχαν κακή επίδραση επάνω στην εκκλησία. Προκαλούσαν να επικρατεί στη συνάθροιση ένα ελαφρό, επιπόλαιο πνεύμα χλευασμού.

«Είδα ότι οι πίνακες που είχαν παραγγελθεί από τον Θεό επηρέαζαν ευμενώς τον νου, ακόμη και χωρίς εξήγηση. Υπάρχει κάτι φωτεινό, ωραίο και ουράνιο στην απεικόνιση των αγγέλων επάνω στους πίνακες. Ο νους οδηγείται σχεδόν ανεπαίσθητα προς τον Θεό και τον ουρανό. Αλλά οι άλλοι πίνακες που είχαν κατασκευασθεί προκαλούν αποστροφή στον νου και τον κάνουν να προσκολλάται περισσότερο στη γη παρά στον ουρανό. Οι εικόνες που παριστάνουν αγγέλους μοιάζουν περισσότερο με δαίμονες παρά με όντα του ουρανού. Είδα ότι οι πίνακες είχαν επί ημέρες και εβδομάδες απασχολήσει τον νου του αδελφού Case, ενώ εκείνος έπρεπε να ζητεί από τον Θεό ουράνια σοφία και να αυξάνεται στις χάριτες του Πνεύματος και στη γνώση της αλήθειας.»

«Είδα ότι, εάν τα μέσα που έχουν σπαταληθεί για την έκδοση διαγραμμάτων είχαν δαπανηθεί για να τεθεί η αλήθεια καθαρά ενώπιον των αδελφών με τη δημοσίευση φυλλαδίων κτλ., θα είχε γίνει πολύ καλό και θα είχαν σωθεί ψυχές. Είδα ότι η επιχείρηση της κατασκευής διαγραμμάτων έχει εξαπλωθεί σαν πυρετός.» Manuscript Releases, αριθμός 13, 359· 1853.

Δηλώνει σαφώς ότι «ο Θεός ήταν στην έκδοση του [1850] χάρτη από τον Αδελφό Nichols» και ότι υπήρχε «μία προφητεία [Αββακούμ β΄] αυτού του χάρτη μέσα στη Βίβλο». Επίσης προσδιόρισε ότι «οι χάρτες» [πληθυντικός· 1843 και 1850], οι οποίοι ήταν «διατεταγμένοι από τον Θεό, επηρέαζαν ευνοϊκά τη διάνοια, ακόμη και χωρίς εξήγηση». Το δεύτερο κεφάλαιο του Αββακούμ πρόσταξε τους Μιλλεριτές να καταστήσουν την όραση σαφή επάνω σε πίνακες (στον πληθυντικό), ώστε εκείνος που ανέγνωσκε τους δύο χάρτες να μπορεί να τρέχει εδώ και εκεί μέσα στον Λόγο του Θεού. Οι θεόσταλτοι χάρτες δεν είχαν ανάγκη από πρόσθετες εξηγήσεις, όπως συνέβη με τον πλαστό χάρτη του 1863 του Uriah Smith.

Και ο Κύριος μου αποκρίθηκε και είπε: Γράψε την όραση και χάραξέ την καθαρά επάνω σε πλάκες, ώστε να τρέχει εκείνος που την αναγινώσκει. Αββακούμ 2:2.

Η δέκατη δοκιμασία αποτελεί το επίκεντρο του παρόντος άρθρου. Με αφετηρία τις δέκα δοκιμασίες στις οποίες αναφέρεται ο Μωυσής στο δέκατο τέταρτο κεφάλαιο των Αριθμών, οι Εβραίοι λόγιοι και άλλοι θεολόγοι διατυπώνουν ποικίλες εικασίες ως προς το ποια γεγονότα της ιστορίας από τη λύτρωση στην Ερυθρά Θάλασσα έως την ανταρσία των δέκα κατασκόπων θα μπορούσαν να αντιπροσωπεύουν. Η ανταρσία που διατρέχει εκείνη την ιστορική πορεία προσφέρει ορισμένες παραλλαγές προς επιλογή, αλλά είναι βέβαιο ότι η δέκατη δοκιμασία σηματοδοτεί την έναρξη σαράντα ετών θανάτου μέσω βαθμιαίας φθοράς στην έρημο, έως ότου όλοι οι στασιαστές που είχαν φθάσει στην ηλικία της υπευθυνότητας να είχαν πεθάνει.

Κατά παρόμοιο τρόπο, κάποιος μπορεί να διαμαρτυρηθούν για την επιλογή μου αυτών των δέκα δογματικών δοκιμασιών, διότι ενδέχεται να υπάρχουν παραλλαγές που φαίνονται καλύτερες από εκείνες που εκθέτω εδώ. Τούτου λεχθέντος, η δέκατη και τελευταία δοκιμασία είναι τόσο σαφής όσο ήταν και η ανταρσία των δέκα κατασκόπων. Ήταν η απόρριψη των επτά καιρών του

Λευιτικού είκοσι έξι. Υπάρχουν αρκετές προφητικές αποδείξεις για να στηρίζουν αυτή την ταυτοποίηση.

Στο επόμενο άρθρο θα αρχίσουμε να προσδιορίζουμε εκείνους τους προφητικούς μάρτυρες που στηρίζουν την ταύτιση ότι οι επτά καιροί του Λευιτικού είκοσι έξι αποτελούν τη δέκατη και τελική αποτυχία του Λαοδικειανού Αντβεντισμού.

«Όταν η δύναμις τοῦ Θεοῦ μαρτυρῆ περι τοῦ τί εἶναι ἀλήθεια, ἡ ἀλήθεια αὐτή πρέπει νὰ μένη εἰς τοὺς αἰῶνας ὡς ἀλήθεια. Οὐδεμία μεταγενεστέρα ὑπόθεσις, ἀντιθέτως πρὸς τὸ φῶς τὸ ὁποῖον ἔδωκεν ὁ Θεός, πρέπει νὰ γίνῃ δεκτὴ. Ἄνθρωποι θὰ ἐγερθοῦν με ἐρμηνείας τῆς Γραφῆς αἵτινες δι' αὐτοὺς εἶναι ἀλήθεια, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀλήθεια. Τὴν ἀλήθειαν διὰ τὸν παρόντα καιρὸν, ὁ Θεὸς μᾶς τὴν ἔδωκεν ὡς θεμέλιον τῆς πίστεώς μας. Αὐτὸς ὁ Ἰδιος μᾶς ἐδίδαξε τί εἶναι ἀλήθεια. Θὰ ἐγερθῆ ὁ εἶς, καὶ ἔπειτα ἄλλος, με νέον φῶς τὸ ὁποῖον ἀντιφάσκει πρὸς τὸ φῶς ποῦ ὁ Θεὸς ἔδωκεν ὑπὸ τὴν ἐπίδειξιν τοῦ Ἁγίου Αὐτοῦ Πνεύματος.»

Ολίγοι εἶναι ἀκόμη ἐν ζωῇ που διήλθαν τὴν ἐμπειρία ἡ ὁποία ἀποκτήθηκε κατὰ τὴν ἐδραίωση αὐτῆς τῆς ἀλήθειας. Ὁ Θεός, με τὴ χάρι Του, διατήρησε τὴ ζωὴ τους, ὥστε νὰ ἐπαναλαμβάνουν καὶ νὰ ἐπαναλαμβάνουν, ἕως τὸ τέλος τῆς ζωῆς τους, τὴν ἐμπειρία μέσα ἀπὸ τὴν ὁποία πέρασαν, ὅπως ἀκριβῶς ἔκανε καὶ ὁ ἀπόστολος Ἰωάννης μέχρι τὸ τέλος σχεδὸν τῆς ζωῆς του. Καὶ οἱ σημαιοφόροι που ἔπεσαν στὸν θάνατο, πρόκειται νὰ μιλοῦν μέσω τῆς ἐπανεκτύπωσης τῶν συγγραμμάτων τους. Ἐχῶ λάβει τὴν ὁδηγία ὅτι ἔτσι οἱ φωνές τους πρέπει νὰ ἀκούγονται. Πρέπει νὰ δίδουν τὴ μαρτυρία τους ὡς πρὸς τὸ τι ἀποτελεῖ τὴν ἀλήθεια γιὰ τὸν παρόντα καιρὸ.

«Δεν πρέπει νὰ δεχόμεστε τὰ λόγια ἐκείνων που ἐρχονται με ἓνα μήνυμα τὸ ὁποῖο ἀντιφάσκει πρὸς τὰ ἰδιαιτέρα σημεῖα τῆς πίστεώς μας. Συγκεντρώνουν πλῆθος χωρίων τῆς Γραφῆς καὶ τὰ συσσωρεύουν ὡς ἀποδείξεις γύρω ἀπὸ τὶς προβαλλόμενες θεωρίες τους. Αὐτὸ ἔχει γίνῃ ἐπανειλημμένως κατὰ τὴ διάρκεια τῶν τελευταίων πενήντα ἐτῶν. Καὶ ἐνῶ οἱ Γραφεὲς εἶναι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ καὶ πρέπει νὰ τυγχάνουν σεβασμοῦ, ἡ ἐφαρμογὴ τους, εἴν μια τέτοια ἐφαρμογὴ μετακινεῖ ἓναν στύλο ἀπὸ τὸ θεμέλιο που ὁ Θεός ἔχει στηρίξει αὐτὰ τὰ πενήντα χρόνια, εἶναι μεγάλο σφάλμα. Εκείνος που κάνει μια τέτοια ἐφαρμογὴ δὲν γνωρίζει τὴ θαυμαστὴ ἐκδήλωση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἡ ὁποία ἔδωσε δύναμη καὶ ἰσχὺ στα προηγούμενα μηνύματα που ἔχουν ἔλθει στὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ». Selected Messages, βιβλίον 1, 161.